

той видѣлъ раненныя и заминѣлъ го. Подирѣ него ишѣлъ единѣ левитѣ, и той видѣлъ раненныя и заминѣлъ го. Наконецъ по сѣщія пѣтъ минувалъ единѣ Самарянинѣ; той видѣлъ раненныя, дожалѣло му за него, пристѣпилъ до него, омылъ раны—тѣ му съ масло и вино, прѣвѣрзалъ гы и качилъ болныя на добыче—то си, привезѣлъ го въ единѣ гостиницѣ и самѣ си ся грижилъ за него; а на другыя день, когато да си трѣгне, повиыкалъ домакына на гостиницѣ—тѣ и, като му далъ пары, казалъ: „имай грижѣ за него; ако ижди—вишь подирѣ него повече, отъ колкото ти давамъ сега, то послѣ, кога ся върнѣ, щѣ ти доплатѣ.“

„Кой отъ трима—та“, продължавалъ Исусъ Христосъ, „е ближній на челоуѣка, който былъ падиѣлъ въ разбойницы?“

„Онзи, който сторилъ милость съ него,“ отговорилъ ученыя—тѣ.

Тогава Господь казалъ: „иди, твори и ты такожде.“

ГЛАВА LI.

Притча за два—та дѣлжници.

Господь говорилъ: „нѣкой си царь като дирилъ смѣты—тѣ отъ слугы—тѣ и отъ приставницы—тѣ надъ иманіе—то му, повиыкалъ одного отъ служащи—тѣ, който былъ дѣлженъ да внесе десять тысящи таланты (всѣкий талантъ стоилъ около тысящи талиры), но понеже той не можалъ да исплати единѣ такавъ суммѣ, то царя—тѣ заповѣдалъ да продадѣтъ него, женѣ му, дѣца—та и иманіе—то имѣ, та да ся исплати дѣлга—тѣ. Слуга—та припадиѣлъ при нозѣ—тѣ на господаря си, говорещи: „потѣрпи не много, и азъ щѣ исплатѣ всичко—то!“ Царя—тѣ го пожалилъ, подарилъ му свободѣ и простилъ му всичкий му дѣлгъ.

Като излѣзѣлъ отъ царя, той срѣщилъ одного отъ другари—тѣ си, който му былъ дѣлженъ сто динариі (динариі